

DOMSTOLENS DOM (sjunde avdelningen)

16 maj 2013 (*)

”Felaktigt inbetald mervärdesskatt återbetalas inte i sin helhet – Nationell lagstiftning enligt vilken mervärdesskatten inte kan återbetalas när den har övervältrats på tredje man – Kompensation i form av ett stöd som täcker en del av den mervärdesskatt som inte kan dras av – Obehörig vinst”

I mål C-191/12,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Kúria (Ungern) genom beslut av den 14 mars 2012, som inkom till domstolen den 23 april 2012, i målet

Alakor Gabonatermel? és Forgalmazó Kft.

mot

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága,

meddelar

DOMSTOLEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden G. Arestis samt domarna J.-C. Bonichot och A. Arabadjiev (referent),

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Alakor Gabonatermel? és Forgalmazó Kft., genom A. Nacs, ügyvéd,
- Ungern, genom Z. Fehér, G. Koós och K. Szíjjártó, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom C. Soulay och A. Sipos, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av unionsbestämmelserna om återbetalning av felaktigt betalda belopp.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Alakor Gabonatermel? és Forgalmazó Kft. (nedan kallat Alakor) och Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

(regionala skattemyndigheten för Észak-alföld, som hör under den nationella skatte- och tullmyndigheten) (nedan kallad Főigazgatósága). Målet rör sistnämnda myndighets beslut att inte bevilja full återbetalning av mervärdesskatt för vilken avdrag vägrats i strid med unionsrätten.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Regel 7 i kommissionens förordning (EG) nr 448/2004 av den 10 mars 2004 om ändring av förordning (EG) nr 1685/2000 om närmare bestämmelser för genomförandet av rådets förordning (EG) nr 1260/1999 avseende stödberättigande utgifter i samband med insatser som medfinansieras av strukturfonderna och om upphävande av förordning (EG) nr 1145/2003 (EUT L 72, s. 66) har följande lydelse:

”Regel 7: Mervärdesskatt samt övriga skatter och avgifter

1. Mervärdesskatt utgör inte en stödberättigande utgift annat än om den verkligen bärs av den slutliga stödmottagaren eller den enskilda stödmottagaren inom ramen för stödordningar enligt artikel 87 i fördraget eller om stödet beviljats av de organ som medlemsstaterna utsett. Mervärdesskatt som på något sätt är återvinningsbar kan inte anses vara stödberättigande ens om den faktiskt inte återvinns av den slutliga stödmottagaren eller den enskilda stödmottagaren. Huruvida den slutliga stödmottagaren eller den enskilda mottagaren tillhör den offentliga eller privata sektorn har inte någon betydelse när det gäller att avgöra huruvida mervärdesskatt utgör en stödberättigande utgift i enlighet med bestämmelserna i denna regel.

2. Mervärdesskatt som den slutliga stödmottagaren eller den enskilda mottagaren inte kan återvinna på grund av tillämpningen av särskilda nationella regler skall utgöra en stödberättigande utgift endast om dessa regler helt och fullt överensstämmer med [rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28) (nedan kallat sjätte direktivet)].”

Ungersk rätt

4 I 38 § punkt 1 i lag LXXIV från år 1992 om mervärdesskatt (az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény, *Magyar Közlöny* 1992/128 (XII. 19.)), (nedan kallad mervärdesskattelagen), som upphörde att gälla den 1 januari 2006, angavs följande:

”Den beskattningsbara personen ska i sin bokföring klart ange de belopp avseende ingående mervärdesskatt som är avdragsgilla respektive icke-avdragsgilla (uppdelat post för post). En beskattningsbar person som erhåller subventioner av allmänna medel vilka inte ingår i beskattningsunderlaget enligt 22 § punkterna 1 och 2 i denna lag kan i den mån inget annat föreskrivs i den årliga finanslagen

a) för det fall subventioner erhållits för förvärv av vissa varor, utnyttja sin avdragsrätt endast med avseende på den andel av mervärdesskatten som belöper på den del av förvärvet i fråga som inte har subventionerats.

...”

5 124/C § i lag XCII från år 2003 om beskattningssystemet (az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény, *Magyar Közlöny* 2003/131 (XI. 14.)), (nedan kallat lagen om beskattningssystemet)) har följande lydelse:

"1) När författningsdomstolen, Kúria eller Europeiska unionens domstol fastställer, med retroaktiv verkan, att en lagbestämmelse i vilken en skattemässig skyldighet föreskrivs strider mot grundlagen eller en tvingande unionsrättsakt, eller att en kommunal förordning strider mot lagen, och detta domstolsbeslut innebär en rätt till återbetalning för den skattskyldige, ska den lokala skattemyndigheten på ansökan av den skattskyldige återbetala detta belopp – på det sätt som anges i det aktuella beslutet – i enlighet med bestämmelserna i förevarande paragraf.

2) Den skattskyldige kan skriftligen ansöka till skattemyndigheten inom 180 dagar räknat från offentliggörandet eller delgivningen av avgörandet från författningsdomstolen, Kúria eller Europeiska unionens domstol ... ansökan om återställande av försutten tid kan ej beviljas efter utgången av tidsfristen. Skattemyndigheten ska avslå ansökan för det fall rätten till fastställande av skatten preskriberats vid tidpunkten för offentliggörandet eller delgivningen av avgörandet. ...

3) I ansökan ska anges, förutom de uppgifter som krävs för att skattemyndigheten ska kunna identifiera den skattskyldige, den skatt som betalats vid tidpunkten för ansökan och som ansökan om återbetalningen avser, och den exekutionstitel som legat till grund för betalningen. I ansökan ska även finnas en hänvisning till beslutet från författningsdomstolen, Kúria eller Europeiska unionens domstol ... och en försäkran att

a) den skattskyldige vid tidpunkten för inlämnandet av ansökan inte har övervältrat på tredje man den skatt som den skattskyldige önskar få återbetald,

..."

6 I 124/D § i lagen om beskattningssystemet anges följande:

"1) Om ej annat föreskrivs i denna paragraf är bestämmelserna i 124/C § tillämpliga på ansökningar om återbetalning i anledning av avdragsrätten för mervärdesskatt.

2) Den skattskyldiga personen kan göra gällande den ovan i punkt 1 nämnda rättigheten genom en kompletterande deklaration ...

3) Om den nya beräkningen, efter rättelse i den kompletterande deklarationen, visar att den skattskyldiga personen har rätt till återbetalning ... ska skattemyndigheten avseende det belopp som ska återbetalas tillämpa en räntesats som motsvarar centralbankens basränta ...

5) Övervältring i den mening som avses i 124/C § punkt 3 a ska även anses ha skett om den skattskyldiga personen beviljats ett stöd som – med beaktande av förbudet mot avdrag av mervärdesskatten – även bekostar mervärdesskatten, eller om den skattskyldiga personen beviljats ett kompletterande stöd, finansierat genom statsbudgeten, som kompensation för den mervärdesskatt som inte kan dras av.

..."

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

7 Under år 2005 slöt Alakor och Földm?velésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (jordbruks- och landsbygdsutvecklingsministeriet) (nedan kallat bidragsgivaren) ett avtal om subventioner som skulle göra det möjligt för Alakor att finansiera ett projekt inom ramen för det operativa programmet för landsbygds- och jordbruksutveckling för andra halvåret år 2005 (nedan kallat stödet).

8 I enlighet med 38 § punkt 1 a i mervärdesskattelagen, i den lydelse som gällde vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, kunde inte den ingående mervärdesskatten

för subventionerade projekt dras av vad gällde den procentuella andel som motsvarade stödet.

9 Enligt finansministeriets riktlinjer omfattade däremot – vid beräkningen av stödet – de ”stödberättigande kostnaderna” i ett projekt som beviljats stöd en del av den mervärdesskatt som avsåg den andel av projektet som finansierades genom stödet. I förevarande fall var således den stödberättigande kostnaden för det projekt som är aktuellt i det nationella målet totalt 207 174 606 ungerska forint (HUF), i vilket ingick 18 645 714 HUF i icke-avdragsgill mervärdesskatt. För att finansiera detta projekt beviljade bidragsgivaren ett stöd på 90 000 000 HUF, vilket motsvarar 43,44 procent av projektets stödberättigande kostnad. Detta stöd finansierades till 75 procent genom gemenskapsmedel, och till 25 procent via den nationella budgeten.

10 Mervärdesskatten för utvecklingskostnaderna deklarerades i månadsdeklarationerna för september och november 2005, samt – såsom ett saldo att överföra till senare beskattningsperioder – i deklarationerna för december 2005 och januari 2006. Till följd av artikel 38.1 a i mervärdesskattelagen kunde Alakor i deklarationen för september 2005 inte göra avdrag för 4 440 000 HUF i ingående mervärdesskatt för utvecklingskostnaderna, och i deklarationen för november 2005 kunde Alakor inte göra avdrag för 13 282 000 HUF. Således kunde Alakor sammantaget inte göra avdrag för 17 722 000 HUF.

11 I dom av den 23 april 2009 i mål C-74/08, PARAT Automotive Cabrio (REG 2009, s. I-3459), fann domstolen att ”[a]rtikel 17.2 och 17.6 i sjätte direktivet ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken avdrag för den mervärdesskatt som belöper på förvärv av varor som subventioneras med allmänna medel endast får göras för den del av förvärvet som inte subventionerats”.

12 Mot bakgrund av denna dom ansåg Alakor att bolaget kunde dra av den ingående mervärdesskatten i dess helhet avseende de skattepliktiga transaktioner som bolaget utfört och att mervärdesskatten, som ditintills hade ansetts vara icke-avdragsgill, inte längre kunde anses utgöra en del av projektets stödberättigande kostnader. Den 21 juli 2009 återbetalade därför Alakor till bidragsgivaren det stödbelopp som motsvarade den mervärdesskatt som ansetts vara icke-avdragsgill. Bolaget begärde samtidigt att avtalet skulle ändras. Bidragsgivaren avlog denna begäran och återbetalade det aktuella beloppet till Alakor.

13 Den 22 juli 2009 ingav Alakor kompletterande deklarationer för månaderna september, november och december 2005 samt januari 2006 till skattemyndigheten. Mot bakgrund av vad EU-domstolen hade slagit fast i domen i det ovannämnda målet PARAT Automotive Cabrio, yrkade Alakor i dessa deklarationer att skattemyndigheten skulle återbetala den mervärdesskatt bolaget tidigare varit förhindrad att dra av på grund av avdragsförbudet, vilken sammanlagt uppgick till 17 722 000 HUF, jämte tillämplig dröjsmålsränta.

14 I anledning av denna ansökan fastställde den lokala skattemyndigheten den avdragsgilla skatten och de belopp som skulle kunna återbetalas till Alakor. Dessa belopp understeg de belopp som Alakor hade angivit i sina kompletterande deklarationer. Főigazgatósága fastställde dessa beslut och underströk att Alakor genom stödet redan hade erhållit ett belopp som motsvarade 43,44 procent av den icke-avdragsgilla mervärdesskatten. I enlighet med 124/C § punkt 3 a och 124/D § punkt 5 i lagen om beskattningssystemet ska detta belopp anses ha övervältrats.

15 Talan väcktes i domstol om ändring eller upphävande av skattemyndigheternas beslut. Den domstol som prövade talan i första instans biföll talan. Nämnda domstol ogiltigförklarade de aktuella besluten med motiveringen att de innebar en rättsstridig inskränkning i avdragsrätten som strider mot domen i det ovannämnda målet PARAT Automotive Cabrio och förelade skattemyndigheterna att inleda ett nytt förfarande.

16 F?igazgatósága överklagade denna dom och anförde, bland annat, att Alakor redan hade tagit emot, i form av stöd, en del av den mervärdesskatt som bolaget begärde återbetalning av i sina kompletterande deklarationer. Enligt F?igazgatósága skulle därför endast den del av mervärdesskatten som inte kompenserats genom stödet återbetalas.

17 Alakor anförde att paragraferna 124/C och 124/D i lagen om beskattningssystemet stred mot unionsrätten och att skattemyndigheternas beslut inte var förenliga med regel 7 i förordning nr 448/2004. Skattemyndigheterna hade således åsidosatt unionsrätten när de inskränkt avdragsrätten för skatten genom att inte återbetala hela mervärdesskatten utan endast ett belopp som motsvarade en viss andel av denna skatt. Alakor angav vidare att bolaget även riskerade att behöva återbetala stödet på grund av åsidosättande av den tillämpliga lagstiftningen om stöd till landsbygdsutveckling.

18 Mot denna bakgrund beslutade Kúria att förklara målet vilande och hänskjuta följande tolkningsfrågor till domstolen för förhandsavgörande:

”1) När en skattskyldig person – mot bakgrund av att det finns ett förbud mot avdrag av mervärdesskatten – har erhållit ett stöd som även bekostar mervärdesskatten eller har erhållit ett kompletterande statligt stöd som kompensation för icke-avdragsgill mervärdesskatt, kan detta anses utgöra en övervältring av skatten i den mening som avses i [unionsrätten]?”

2) Om svaret är jakande, skulle svaret vara detsamma om den skattskyldiga personen inte hade fått stödet från medlemsstaten eller från skattemyndigheten i medlemsstaten, utan det i stället – på grundval av ett avtal som ingåtts med den som beviljar stödet – hade medfinansierats av unionen och medlemsstatens statsbudget?

3) Kan principen om återbetalning av mervärdesskatten, som bygger på principen om skatteneutralitet, effektivitetsprincipen, likvärdighetsprincipen, principen om likabehandling och förbudet mot obehörig vinst, anses ha iakttagits om medlemsstatens skattemyndighet – på grund av bestämmelser avseende avdragsrätt som strider mot unionsrätten – endast bifaller en ansökan om återbetalning eller om skadestånd som den skattskyldiga personen har framställt såvitt avser den del eller andel som inte tidigare har finansierats genom det stöd som avses [i den första och andra frågan] ovan?”

Prövning av tolkningsfrågorna

19 Den hänskjutande domstolen har ställt sina frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida principen om återbetalning av skatter och avgifter som betalats till en medlemsstat i strid med unionsrätten ska tolkas så, att denna princip tillåter att medlemsstaten inte återbetalar en del av mervärdesskatten, som inte kunnat dras av på grund av en nationell bestämmelse som stred mot unionsrätten, med motiveringen att denna del av skatten har subventionerats genom ett stöd till den skattskyldiga personen som finansierats av såväl unionen som nämnda medlemsstat.

20 Det nationella målet har sin bakgrund i tillämpningen av 38 § punkt 1 i mervärdesskattelagen, i den lydelse som var gällande vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, enligt vilken en skattskyldig person som erhållit en subvention kan utnyttja sin avdragsrätt endast vad gäller den andel av mervärdesskatten som belöper på den del av förvärvet som inte har subventionerats.

21 I punkt 15 sin dom i det ovannämnda målet PARAT Automotive Cabrio erinrade domstolen inledningsvis om att rätten till avdrag för mervärdesskatt utgör en oskiljaktig del av

mervärdesskattesystemet och därmed en grundläggande princip för detta system, och den kan därför i princip inte inskränkas. Domstolen fann därefter, i punkt 20 i nämnda dom, att en nationell lagstiftning som innehåller en generell begränsning av rätten till avdrag för mervärdesskatt som är tillämplig på alla förvärv som subventionerats med allmänna medel inte är tillåten enligt artikel 17.2 i sjätte direktivet. Slutligen slog domstolen i punkterna 33–35 i nämnda dom fast att artikel 17.2 i sjätte direktivet ger de enskilda rättigheter som de kan åberopa vid nationell domstol för att motsätta sig att en nationell lagstiftning som strider mot nämnda artikel tillämpas. En skattskyldig person som har varit föremål för en sådan åtgärd ska ha rätt att göra en ny beräkning av den mervärdesskatt som han ska betala i enlighet med artikel 17.2 i sjätte direktivet, i den mån varorna och tjänsterna har använts i samband med vederbörandes skattepliktiga transaktioner.

22 Det följer av fast rättspraxis att rätten att erhålla återbetalning av skatter och avgifter som i en medlemsstat har tagits ut i strid med unionsregler utgör en följd av och ett komplement till de rättigheter som enskilda har tillerkänts i unionsbestämmelserna, såsom dessa har tolkats av domstolen. En medlemsstat är således i princip skyldig att återbetala skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten (se, bland annat, dom av den 19 juli 2012 i mål C-591/10, *Littlewoods Retail m.fl.*, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

23 En medlemsstat ska således i princip återbetala det totala beloppet för den mervärdesskatt som den skattskyldiga personen, i strid med unionsrätten, inte kunnat dra av.

24 Av detta framgår att rätten till återbetalning av felaktigt betalda belopp syftar till att avhjälpa följderna av skattens eller avgiftens oförenlighet med unionsrätten, genom att den ekonomiska kostnad som skatten eller avgiften inneburit för den ekonomiska aktör som slutligen burit den undanröjs (dom av den 20 oktober 2011 i mål C-94/10, *Danfoss och Sauer-Danfoss*, REU 2011, s. I-9963, punkt 23).

25 Återbetalning av felaktigt betalda belopp kan emellertid undantagsvis vägras om återbetalningen skulle innebära en obehörig vinst för betalningsmottagarna. Skyddet för de rättigheter som på detta område garanteras i unionens rättsordning innebär således inte att staten är skyldig att återbetala de skatter, tullar och avgifter som har uppburits i strid med unionsrätten, när det är fastställt att den som är skyldig att erlägga dessa pålagor faktiskt har övervälrtrat dem på andra rättssubjekt (dom av den 6 september 2011 i mål C-398/09, *Lady & Kid m.fl.*, REU 2011, s. I-7375, punkt 18).

26 I avsaknad av unionsbestämmelser på området för ansökningar om återbetalning av skatter och avgifter, ankommer på varje medlemsstat att i sin interna rättsordning fastställa villkoren för hur en sådan ansökan får göras, med förbehåll för principerna om likvärdighet och effektivitet (se domen i det ovannämnda målet *Danfoss och Sauer-Danfoss*, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

27 I detta hänseende kräver iakttagandet av effektivitetsprincipen, med hänsyn till syftet med rätten till återbetalning av felaktigt betalda belopp, vilket det har erinrats om i punkt 24 i denna dom, att villkoren för att väcka talan om återbetalning av felaktigt betalda belopp fastställs av medlemsstaterna enligt principen om medlemsstaternas processuella autonomi på ett sådant sätt, att den ekonomiska kostnaden av skatten eller avgiften kan undanröjas (domen i det ovannämnda målet *Danfoss och Sauer-Danfoss*, punkt 25).

28 Det krävs således att den ekonomiska kostnad som den felaktigt uttagna skatten inneburit för den skattskyldiga personen har undanröjts i sin helhet för att en medlemsstat ska kunna vägra att återbetala en del av denna skatt med motiveringen att en sådan återbetalning skulle leda till en obehörig vinst för den skattskyldiga personen.

29 I förevarande fall framgår det av handlingarna i målet att det enligt 124/D § punkt 5 i lagen om beskattningssystemet, som antogs som en följd av domen i det ovannämnda målet PARAT Automotive Cabrio, är tillåtet att neka återbetalning av en del av mervärdesskatten som inte har kunnat dras av på grund av ett åsidosättande av unionsrätten, med motiveringen att den beskattningsbara personen redan har erhållit kompensation i form av ett stöd som täcker en del av den mervärdesskatt avseende det subventionerade förvärvet som inte kan dras av.

30 Frågan huruvida den återbetalning som yrkats i det nationella målet endast avser att undanröja den ekonomiska kostnaden för den felaktigt betalda skatten eller, tvärtom, skulle innebära en obehörig vinst för den skattskyldiga personen, är en sakfråga som det ankommer på den nationella domstolen att pröva, genom att fritt värdera den bevisning som förebringats på grundval av en ekonomisk analys som tar hänsyn till samtliga relevanta omständigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 oktober 2003 i mål C-147/01, Weber's Wine World m.fl., REG 2003, s. I-11365, punkterna 96 och 100).

31 Inom ramen för en begäran om förhandsavgörande är EU-domstolen, som ska ge den nationella domstolen ett användbart svar, emellertid behörig att, mot bakgrund av handlingarna i det nationella målet och de yttranden som avgetts, lämna upplysningar av sådant slag att den nationella domstolen får möjlighet att avgöra målet (se, analogt, dom av den 9 februari 1999 i mål C-167/97, Seymour-Smith och Perez, REG 1999, s. I-623, punkt 68, och av den 26 juni 2001 i mål C-381/99, Brunnhofer, REG 2001, s. I-4961, punkt 65).

32 Den nationella domstolen ska härvidlag bland annat pröva huruvida det stödbelopp som Alakor beviljades hade varit lägre om bolaget inte hade varit förhindrat att utnyttja sin avdragsrätt. Det framgår av handlingarna i målet att det aktuella stödbeloppet beräknats med hänvisning till projektets "stödberrättigande kostnad". I denna kostnad ingick såväl nettokostnaden för projektet som den icke-avdragsgilla mervärdesskatten. Den nationella domstolen ska således kontrollera huruvida, för det fall den stödberrättigande kostnaden hade beräknats utan hänsyn till den icke-avdragsgilla mervärdesskatten, ett lägre stödbelopp skulle ha beviljats än det som faktiskt beviljades. Om detta visar sig vara fallet är det överskott som uppstår till följd av det stöd som Alakor därmed har åtnjutit en följd av att en del av den icke-avdragsgilla mervärdesskatten har bekostats av detta stöd. Den ekonomiska kostnaden för den del av skatten som motsvarar detta överskott bärs i sådant fall av bidragsgivaren och inte av Alakor.

33 För att den ekonomiska kostnaden för avdragsförbudet ska undanröjas krävs det således att det belopp som Alakor kan göra anspråk på återbetalning av motsvarar skillnaden mellan, å ena sidan, den mervärdesskatt som Alakor inte har kunnat dra av på grund av den nationella lagstiftning vars oförenlighet med unionsrätten slagits fast i domen i det ovannämnda målet PARAT Automotive Cabrio, och, å andra sidan, det stödbelopp som beviljats Alakor som överstiger det belopp som hade beviljats bolaget om det inte hade förhindrats att utnyttja sin avdragsrätt.

34 Omständigheten att stödet finansierats med såväl medel från unionen som via den aktuella medlemsstatens nationella budget föranleder inte någon annan bedömning. Som framgår av punkt 22 i denna dom, och som påpekats av Europeiska kommissionen, utgör rätten att erhålla återbetalning av skatter och avgifter som i en medlemsstat har tagits ut i strid med unionsregler en följd av och ett komplement till de rättigheter som enskilda har tillerkänts i unionsbestämmelserna. Avdragsrätten kan således inte variera beroende på hur det aktuella stödet har finansierats.

35 Mot denna bakgrund ska tolkningsfrågorna besvaras enligt följande. Principen om återbetalning av skatter och avgifter som betalats till en medlemsstat i strid med unionsrätten ska tolkas så, att denna princip inte utgör hinder för att medlemsstaten inte återbetalar en del av

mervärdesskatten – som inte kunnat dras av på grund av en nationell bestämmelse som stred mot unionsrätten – med motiveringen att denna del av skatten har subventionerats genom ett stöd till den skattskyldiga personen som finansierats av såväl unionen som av nämnda medlemsstat, under förutsättning att den ekonomiska kostnaden som beslutet att inte bevilja avdrag för mervärdesskatten medfört har undanröjts i sin helhet, vilket det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera.

Rättegångskostnader

36 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjunde avdelningen) följande:

Principen om återbetalning av skatter och avgifter som betalats till en medlemsstat i strid med unionsrätten ska tolkas så, att denna princip inte utgör hinder för att medlemsstaten inte återbetalar en del av mervärdesskatten – som inte kunnat dras av på grund av en nationell bestämmelse som stred mot unionsrätten – med motiveringen att denna del av skatten har subventionerats genom ett stöd till den skattskyldiga personen som finansierats av såväl Europeiska unionen som av nämnda medlemsstat, under förutsättning att den ekonomiska kostnaden som beslutet att inte bevilja avdrag för mervärdesskatten medfört har undanröjts i sin helhet, vilket det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: ungerska.